

บทที่ 1

ตึกๆๆ

เสียงก้าวเดินของนายแพทย์วัยกลางคนที่สาวเท้าเร็วจนเกือบจะเป็น
วิ่งเข้ามาในแผนกพิเศษสำหรับดูแลผู้ป่วยโรคหลอดเลือดและหัวใจหรือ
ซีซีซียู (Critical Coronary Care Units) ไปหน้าเครื่องเคีียดของท่านบอก
ชัดถึงความกังวล หัวหน้านางพยาบาลที่เข้าเวรหันมามองแล้วรีบหยิบ
ชาร์ทอาการคนไข้หญิงต่างชาติที่ถูกส่งเข้ามาเมื่อเช้านี้ให้อย่างรวดเร็ว

"สวัสดีค่ะมิโนมูระเซ็นเซย์"

"เธอล่ะ" นายแพทย์มิโนมูระ ผู้ที่มีความชำนาญโรคเกี่ยวกับหัวใจ
ถึงขั้นได้รับการกล่าวขานว่าเทพเจ้ามือทองถามหาคนไข้ของท่าน
คนไข้หญิงชาวไทยที่เดินทางมารับการตรวจรักษาโรคกล้ามเนื้อหัวใจ
อ่อนแรงพร้อมครอบครัวตามคำแนะนำและการส่งตัวมารักษาหลายๆ
ของเพื่อนแพทย์ชาวไทยที่สนิทสนมชิดเชื้อกัน ไม่นึกว่าจะต้องกลายเป็น
เป็นคนไข้ฉุกเฉินจากอุบัติเหตุรถชนไปอีก

โรคกล้ามเนื้อหัวใจอ่อนแรงเป็นความผิดปกติของกล้ามเนื้อหัวใจ
ที่ไม่ทราบสาเหตุแน่ชัด ในกรณีของคนไข้ที่ท่านถามหา ผลการวินิจฉัย

คาดว่าเกิดจากการติดเชื้อไวรัสซึ่งอาการดำเนินมาถึงขั้นรุนแรงที่สุด จำเป็นต้องได้รับการรักษาขั้นสุดท้าย นั่นคือการผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจ

"ทางนี้ค่ะ" หัวหน้าพยาบาลหญิงเดินนำท่านไปยังส่วนในสุดของวอร์ด มานักันถูกเลื่อนออกด้วยมือของนายแพทย์มิโนมูระ ร่างที่ร่ายล้อมไปด้วยอุปกรณ์ช่วยชีวิตดูบอบบางราวกับจะบอบสลายได้ทุกวินาที ศีรษะของเธอถูกพันไว้ด้วยผ้าพันแผลซึ่งปิดหน้าผากไว้มิดจนเกือบชิดระดับของดวงตา อุปกรณ์ช่วยหายใจที่ครอบปิดจมูกทำให้มองแทบไม่เห็นดวงหน้า แขนข้างหนึ่งถูกพันเข้าเฟือกหนา...กระดุกของเธอหัก

นายแพทย์มิโนมูระหันไปมองจอมอนิเตอร์ที่บอกสัญญาณชีพ จังหวะหัวใจที่ช้าไม่สม่ำเสมอ อีกทั้งเส้นกราฟที่ผิดปกติทำให้รู้สึกเป็นกังวล บางส่วนของหัวใจเธอกำลังขาดเลือด

นายแพทย์สูงวัยไล่สายตาอ่านชาร์ทอาการล่าสุด ประวัติการรักษา และอาการทั้งหมดของเธอนั้นท่านจำได้ขึ้นใจเพราะตรวจรักษากันมาตลอดตั้งแต่หกเดือนก่อน อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นครั้งนี้ส่งผลให้เธอเข้าสู่ภาวะหัวใจล้มเหลวอีกครั้ง ซึ่งนี้ทำให้ท่านกังวล

จากอาการหัวใจล้มเหลวครั้งล่าสุดก่อนหน้าครั้งนี้ ทีมแพทย์มีความเห็นตรงกันว่าอาจจะประคับประคองอาการของเธอไปได้อีกไม่นานนัก หากไม่ได้หัวใจมาเปลี่ยนภายในปีนี้เธออาจไม่มีโอกาสได้อยู่ฉลองวันเกิดในปีถัดไป ไม่นึกว่าจะมาประสบอุบัติเหตุที่ทำให้อาการทรุดลงจนน่ากลัวอย่างที่เป็นอย่างตอนนี้อยู่ตอนนี้ซ้ำเข้ามาอีก...ท่านจะพญุงอาการของเธอไปได้สักกี่มากน้อยกัน

ตอนที่เธอถูกส่งตัวเข้ามาเมื่อเช้ามืดของวันนี้ ผลการตรวจหัวใจด้วยคลื่นเสียงสะท้อนความถี่สูงหรือ Echocardiogram พบว่าเยื่อหุ้มหัวใจมีเลือดคั่ง ทีมแพทย์ได้ทำการเจาะระบายเลือดออกโดยทันที แต่การบีบตัวของหัวใจก็ยังไม่ดีขึ้น อาการที่เริ่มทรุดเป็นสัญญาณเตือนอย่างหนึ่งว่าเธอจำเป็นต้องได้รับการผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจโดยด่วน ไม่สามารถหอดเวลา

รอคอยได้อีกต่อไป

คนไข้หญิงต่างชาติคนนี้ถูกส่งตัวมาหาท่านที่ญี่ปุ่นด้วยการติดต่อขอความช่วยเหลือผ่านทางแพทย์ที่เป็นเพื่อนสนิท... นายแพทย์นพพล ผู้เป็นเจ้าของไข้ที่แท้จริงและทำการตรวจรักษากันมาตั้งแต่เริ่มตรวจพบโรคกล้ามเนื้อหัวใจอ่อนแรงนี้ จากการตรวจสอบรายงานผู้ยื่นความจำนงขอบริจาคอวัยวะที่ประเทศไทย ไม่มีหัวใจใดเหมาะสมกับเธอ ญี่ปุ่นเป็นอีกหนึ่งความหวัง ซึ่งในที่สุดก็ได้พบหัวใจที่เหมาะสม...หัวใจที่กว่าจะได้มาช่างยากเย็นเพราะปัญหาหลักคือความเข้ากันได้ของอวัยวะใหม่กับผู้รับ

เธอถูกส่งตัวมาที่ญี่ปุ่นเพื่อพบทีมแพทย์และรอเวลาเหมาะสมที่จะทำการผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจ ความพร้อมของผู้บริจาคคือสิ่งที่รอคอย นายแพทย์มิโนมูระได้แต่ประทับประคองอาการของเธอไว้คอยเวลานั้นหวังให้เวลาและความพร้อมที่รออยู่ของทั้งสองฝ่ายจะเหมาะสมกันมากที่สุด อย่าให้มีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดต้องถึงขั้นสูญเสียอย่างไม่สมควร

เสียงก้าวเท้าเข้ามาหยุดอยู่ใกล้ๆ ของผู้ที่เข้ามาใหม่อีกคนทำให้ นายแพทย์มิโนมูระปรายตาไปมอง

"เอ่อ มิโนมูระเซ็นเซย์ครับ ครอบครัวของเธอ..." หนึ่งในทีมแพทย์ที่ทำการวินิจฉัยโรคของร่างบางที่ทอดตัวตรงหน้านั้นเอง ท่าทางอึ้งของเขาทำให้คิ้วของนายแพทย์มิโนมูระขมวดมุ่น

"มีอะไร นายแพทย์มิโนมูระหันไปถาม จากประสบการณ์ทำให้สังหรณ์ใจไม่ได้

"เออ...เสียชีวิตแล้วครับ" นายแพทย์หนุ่มที่อ่อนวัยกว่าเอ่ยเสียงเบา บิดาและมารดาของผู้ป่วยสาวตรงหน้าถูกส่งเข้ามาพร้อมกันมีอาการโคม่า สุดท้ายทีมแพทย์ก็ไม่สามารถยื้อชีวิตของพวกเขาจากมัจจุราชได้ คราวนี้คนฟังเงียบไป นายแพทย์สูงวัยมองร่างไร้สติตรงหน้าอย่างหนักใจ

"ทั้งสองท่าน?"

"ครับ"

"ติดต่อทางบ้านของเธอที่ประเทศไทยด่วนนะ สำหรับช่วงนี้คงต้องคอยดูแลเธอมากเป็นพิเศษ" นายแพทย์มิโนมูระบอก

เวลาที่เหลืออยู่น้อยนิดเมื่อเทียบกับอาการของเจ้าตัวทำให้ท่านหนักใจ ท่านจะยื้อชีวิตเธอไว้จากมัจจุราชได้หรือเปล่า...นายแพทย์มิโนมูระปวดความกังวลใจก่อนจะลงมือตรวจอาการของหญิงสาวที่ทอดตัวยาวตรงหน้าอีกครั้งด้วยตัวเองอย่างละเอียด

ร่างสูงของ 'อคิระ เทนริน' ประมุขหนุ่มแห่งตระกูลเทนรินยืนเอนตัวอิงกรอบหน้าต่างกระจกภายในห้องผู้ป่วยพิเศษที่เต็มไปด้วยอุปกรณ์ทางการแพทย์ เขายืนมองมารดาที่นั่งเซ็ดน้ำตาไปพร้อมกับลูบศีรษะให้ร่างบางที่เรียกได้ว่าแทบจะปลิวตามลมเวลาก้าวเดินของน้องสาว... 'ยูอิ เทนริน'

ครอบครัวของเขาเคยอบอุ่นพร้อมหน้าพ่อแม่ลูก แต่วันนี้มีเพียงแม่และลูก ดวงหน้าขาวคมสันของอคิระบางครั้งติดหมอง ครอบครัวของเขาในอนาคตก็น่ากลัวเข้ามาเรื่อยๆ อาจเหลือเพียงแม่และตัวเขาเอง

ยูอิ เทนรินเรียกได้ว่าเป็นแก้วตาดวงใจของคนทั้งตระกูล ตั้งแต่เล็กจนโตเธอได้รับการดูแลราวไข่มุกในหินจนดูคล้ายกับจะเป็นตุ๊กตากระเบื้องเคลือบนำถนอมและเปราะบางที่คนในตระกูลเทนรินพร้อมใจกันปกป้องเอาใจใส่ดูแล แต่แล้วท่ามกลางการดูแลอย่างดีที่สุดก็เกิดเหตุไม่คาดฝัน น้องของเขาเป็นโรคเส้นเลือดในสมองผิดปกติ โรคบ้าๆ ที่อาจจะพรากเธอไปในเวลาอันใกล้

ดวงหน้าซีดขาวแต่แต้มยิ้มเสมอของน้องทำให้อคิระนึกแค้นโชคชะตาที่คอยเล่นตลกกับตระกูลเทนริน หลังจากเสียบิดาไปได้ไม่ถึงสองปี ยูอิก็เริ่มมีอาการปวดหัวเรื้อรังประหลาด แพทย์ประจำตระกูลแนะนำให้ทำ CT Brain หรือตรวจเอ็กซเรย์คอมพิวเตอร์สมอง แต่ก็ไม่สามารถให้คำตอบถึงสาเหตุที่แท้จริงได้ การรักษาจึงทำได้แค่บรรเทาอาการ

อาการปวดหัวของยูอิเริ่มเลวร้ายขึ้นเรื่อยๆ จนแพทย์แนะนำให้ทำ

การตรวจอีกครั้งโดยเครื่องตรวจวินิจฉัยด้วยสนามแม่เหล็กแรงสูงหรือ MRI แล้ววีเนวของกลางร้ายก็มาเยือนบ้านเทนรินอีกครั้ง ยูอิเป็นโรคหลอดเลือดในสมองผิดปกติที่ยังหาสาเหตุแน่ชัดไม่ได้

ครั้งนั้นทีมแพทย์ได้ทำการรักษาโดยการฉายแสงซึ่งประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี เส้นเลือดที่ผิดปกตินั้นฝ่อหายไป แต่ก็เชื่อว่าจะวางใจได้ แพทย์ประจำตระกูลยังคงแนะนำให้ทำการตรวจเช็คอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งจากการติดตามอาการอย่างต่อเนื่องในช่วงหลายปีที่ผ่านมาให้ผลเป็นที่น่าพอใจ ทุกฝ่ายเริ่มวางใจว่าโรคประหลาดนั้นจะไม่สามารถสร้างฝันร้ายให้บ้านเทนรินได้ แต่แล้วมันก็กลับมา

อาการปวดหัวของยูอิกำเริบโดยไม่มีสาเหตุ และคราวนี้ทวีความรุนแรงอย่างน่ากลัว ยูอิปวดหัวจนชัก น้องของเขาถูกส่งเข้าตรวจเช็คครั้งใหญ่อย่างเร่งด่วน แล้วกลางร้ายของจริงก็เผยตัว มีการตรวจพบเส้นเลือดในสมองผิดปกติอีกครั้ง บางส่วนเกิดแตกและมีเลือดออก โชคยังดีที่ไม่กระทบต่อส่วนของสมองที่ควบคุมการรับรู้และการเคลื่อนไหว แต่ก็ไม่ทั้งหมด แพทย์พบว่าลึกลงไปในบริเวณก้านสมองมีเส้นเลือดบางส่วนผิดปกติ ซึ่งทีมแพทย์รู้สึกกังวลเนื่องจากเป็นจุดที่การรักษาทำได้ยากที่สุด

ดวงตาคู่สวยค่อยๆ ปริอติ่น ยูอิลืมตาช้าๆ ในขณะที่คุณโยโกะรีบซับน้ำตา เธอส่งยิ้มให้มารดาแล้วหันไปมองพี่ชายที่โบหน้าหมอง

"แม่...เพื่ออะไร..." เสียงของเธอเรียกแผ่วเบาด้วยเพราะอ่อนแรง อคิระที่ได้ยินเสียงเรียกของน้องยิ้มพร้อมกับมองตอบด้วยแวตาค่อนโยน

เขาขยับตัวเดินเข้าไปหาเพื่อทุดตัวน้องริมเตียง มือใหญ่เอื้อมไปลูบผมยวตรงสลายของน้อง เขานึกถึงการผ่าตัดสมองซึ่งเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ทีมแพทย์หยิบยกมาปรึกษากัน แต่ก้านสมองเป็นจุดสำคัญที่เปราะบางและซับซ้อน หากพลาดหรือการผ่าตัดสูญเปล่าแล้ว ความเสี่ยงต่อการสูญเสียที่อยู่ตรงหน้าทำให้หลายฝ่ายหนักใจ

"เป็นยังไงบ้างยูอิ" อศิระถาม เนื้อตัวน้องที่ซีดเซียวและร้อนผ่าว ทำให้สงสารจับใจ ยูอิใช้ชี้นิ้วมาหลายวันแล้ว

"ดอกซากุระ...สวยจัง" ยูอิมองไปนอกห้อง ซากุระต้นใหญ่กับดอกไม้ชมพูสดติดกิ่งข้างนอกนั้นกำลังอยู่ในช่วงร่วงโรย

"สวยเธอจะ" อศิระถามน้องสาวที่พยักหน้ารับเบาๆ ยูอิชอบดอกซากุระเหลือเกิน ดอกสวยที่ปีๆ หนึ่งจะบานเพียงไม่กี่วัน

"เดี๋ยวพี่ให้โมริไปเก็บมาให้นะ" อศิระบอกแล้วหันไปพยักหน้าให้โมริ พ่อบ้านใหญ่ประจำตระกูลที่รีบก้มศีรษะรับคำสั่งแล้วถอยห่างออกไปจากห้อง ยูอิถอนหายใจยาว มือขาบางเอื้อมไปไล่น้ำตาของมารดา

"แม่จำ...อย่าร้องไห้"

"ยูอิของแม่ ไม่ร้องลูก แม่ไม่ได้ร้องไห้" คุณโยโกะบอกลูกสาวอ่อนโยน

"พี่อศิระคะ ยูอิมีเรื่องจะขอร้อง..."

"ว่าไปสิจ๊ะ"

"พี่ยังไม่ลงชื่ออนุญาตเรื่องการขอบริจาคอวัยวะของน้อง"

"ยูอิ...พี่ว่าเราคุยกันเรื่องนี้แล้วนะจ๊ะ น้องของพี่แข็งแรง จะบริจาคอะไรไปทำไมกัน" อศิระถาม

ยูอิมีความตั้งใจจะบริจาคอวัยวะและได้ยื่นแจ้งความประสงค์ไปกับทางโรงพยาบาลแล้ว แต่การกระทำใดๆ เพื่อดำเนินตามเจตนารมณ์ของเธออาจไม่สามารถทำได้เต็มที่ หากญาติใกล้ชิดไม่ให้การรับรองว่า ยินดีทำตามความประสงค์ของผู้บริจาคเมื่อถึงเวลา

"พี่ก็รู้ อย่าหลอกตัวเองเลยนะคะ..." เสียงของยูอิแผ่ว

"อะไรกันลูก ยูอิพูดอะไรลูก หนูจะไม่ทิ้งแม่ไปไหน เราจะอยู่ด้วยกันนะลูกรัก" คุณโยโกะร้อง

"แม่คะ..." มือของยูอิที่มีเรียวแรงเพียงน้อยนิดพยายามบีบตอมือของมารดา แต่ก็แผ่วเบา

"ให้ยูอิดำในสิ่งที่ยากทำเถอะนะคะ เพื่อชาติหน้า...ยูอิดำได้มีสุขภาพแข็งแรงไม่ต้องมาเป็นแบบนี้อีก...นะคะ รับปากยูอิดำนะ" ยูอิดำอ่อนหวานแต่ยังไม่ทันจะได้พูดอะไรอีก ลมหายใจเธอก็เริ่มขาดห้วง นัยน์ตาคู่สวยปิดลงเพราะความปวดร้าวในสมอง

"ยูอิดำ!"

"ยูอิดำเป็นอะไรลูก!" เสียงเรียกจากคนที่รักทั้งสองทำให้ยูอิดำพยายามแข็งใจเปิดเปลือกตามาส่งยิ้มเซียวๆ ให้

ประตูห้องถูกเลื่อนเปิดอีกครั้ง โม่ริกกลับเข้ามาพร้อมกิ่งซากุระในมือ อคิระรีบรับมาส่งต่อให้ห้องซึ่งรับมามองใกล้ๆ พร้อมกับพยายามยิ้ม มือบางสั้นทำให้กิ่งซากุระไหว ดอกที่พร้อมจะร่วงตลอดเวลาหลุดจากกิ่งแล้วมือที่กำลังไ้ไว้ก็เริ่มหมดแรง ทั้งตัวทำให้กิ่งซากุระที่อยู่ใม่มือตกตาม ดอกสีชมพูร่วงกระจายพร้อมกับร่างของยูอิดำที่เกร็งตัวขาดสติ

"ยูอิดำ! คุณโยโกะผวา ร่างที่กระตุกเกร็งทำให้ท่านตกใจ โม่ริพลุกหายออกไป ไม่่หานแพทย์และพยาบาลก็กรูกันเข้ามา

"ไม่่!!! ยูอิดำของแม่"

"แม่ครับ แม่!" อคิระได้แต่ปลอบมารดาที่ผวาตาม ร่างของท่านตื่นแรงก่อนจะเกร็งแล้วทั้งตัวหมดสติตามไป

"หมอครับ พยาบาลมานี่หน่อย!" อคิระร้องเรียกหาหมอและพยาบาลอย่างตกใจ แล้วสุดท้ายก็คล้ายจะเป็นวันที่เลวร้ายของตระกูลเทริน

ผลการตรวจ MRI อีกครั้งพบว่าเส้นเลือดผิดปกติที่พบบริเวณก้านสมองแตก ซึ่งส่งผลกระทบต่อส่วนควบคุมการหายใจ สุดท้ายก้านสมองก็ไม่ทำงาน น้องของเขาก้าวเข้าสู่ภาวะเจ้าหญิงนิทรา ลมหายใจเข้าออกที่ห่อ่เลียงชีวิตต้องอาศัยเครื่องช่วยหายใจและยา

เวลาผ่านไปเท่าไรอคิระตอบไม่ได้ แต่ดูจะยาวนานเหลือเกินสำหรับ

ผู้ที่รอคอยผลการวินิจฉัยและความหวังในการรักษา แล้วเขาก็ได้รับข่าวร้าย...ยูอิเข้าสู่ภาวะสมองตาย มารดาของเขาไม่ยอมรับการสูญเสีย ท่านร้องไห้คร่ำครวญเอาแต่กอดรัดเขย่าร่างของยูอิ สุดท้ายก็ไม่รับฟังสิ่งใด ไม่สนใจโลกรอบตัว สถิติสัมปชัญญะของท่านตัดขาดทุกอย่าง

อคิระมองเอกสารผลการลงชื่อรับรองความประสงค์บริจาคอวัยวะของยูอิ ดวงตารี่ใหญ่ผิดกับคนชาติเดียวกันหม่นแสงติดแดงเพราะความขมขื่นใจที่พยายามฝืนข่มกล้ำกลืน

‘นะคะ เพื่อชาติหน้า...ยูอิจะได้มีสุขภาพแข็งแรงไม่ต้องมาเป็นแบบนี้อีก...’ เสียงของยูอียังก้องในความทรงจำ

เพื่อน้อง เพื่อความประสงค์สุดท้ายของเธอ...อคิระค่อยๆ หยิบตราประทับมาลงชื่ออย่างตั้งใจ

ร่างของยูอิถูกพาไปทำการผ่าตัดโดยด่วนเพื่อส่งต่ออวัยวะภายในให้กับผู้ที่ต้องการ หัวใจของเธอก็เช่นกัน อคิระเดินตามห่างๆ มองร่างบอบบางไร้ชีวิตของน้องที่ถูกเข็นเข้าห้องผ่าตัด รู้แก่ว่าไม่ควรมาแต่ก็อยากมา...เขาอยากมาส่งน้อง

สุดท้ายร่างสูงก็ก้าวตามได้เพียงมุมระเบียง เขาหันหลังกลับอย่างตั้งใจ แพทย์ท่านหนึ่งเดินสวนมาอย่างเร่งรีบและเกือบชนกับร่างสูงของเขา อคิระหันมองแล้วก็ก้มศีรษะเพิ่มพำขออภัยก่อนจะเดินจากไปอย่างเลื่อนลอย แต่ก็ไม่วายชนเข้ากับร่างของชายหนุ่มอีกคนหนึ่งจนได้เสียงบอกขอโทษที่ดังขึ้นพร้อมๆ กับเขาเป็นภาษาอังกฤษทำให้รู้ว่าไม่ใช่คนญี่ปุ่น

อคิระเงยหน้ามองแล้วก็ได้เห็นท่าทางกระวนกระวายร้อนใจด้วยความห่วงใยในตัวใครบางคนของชายหนุ่มตรงหน้า นึกถอนใจ...เขาเคยอยู่ในภาวะเช่นเดียวกับผู้ชายคนนี้เช่นกัน แต่สุดท้ายข่าวที่ได้รับกลับ

มาคือความเจ็บปวดและสูญเสีย อธิระได้แต่เฝ้าภาวนาในใจ

ขออย่าให้ผู้ชายคนนี้โชคร้ายเหมือนเขา...ขอให้ได้รับข่าวดี

ห้องผ่าตัดใหญ่ของโรงพยาบาลได้รับการเตรียมพร้อม ไฟเปิดสว่าง อุณหภูมิถูกปรับจนเย็นเฉียบ กลางห้องมีร่างระหงนอนเหยียดยาวไร้สติ ทีมแพทย์ก็พร้อมเช่นกัน ที่รอคอยมีเพียงอวัยวะปลูกถ่าย แพทย์มิโนมูระ ที่ถูกตามตัวอย่างเร่งด่วนเพื่อทำการผ่าตัดคนไข้ของท่านผลักบานประตูเข้ามา

เวลาของเธอเหลือไม่มาก

อุบัติเหตุรุนแรงเมื่อตอนเช้ามีดของวันวานนั้น แม้จะรักษาชีวิตให้รอดมาได้ แต่คนไข้ของท่านก็สูญเสียบุคคลใกล้ชิดในครอบครัวคือบิดา และมารดาที่เดินทางมาดูแลเป็นกำลังใจให้กับการรักษาตัวที่ญี่ปุ่นในตอนสายๆ ของวันนั้นพร้อมกัน นอกจากนี้อุบัติเหตุก็ยังส่งผลให้อาการของเธอรุดอยู่ในภาวะโคม่า การได้ผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจครั้งนี้หากไม่นับความสูญเสียของอีกครอบครัวหนึ่งก็อาจจะนับได้ว่าเป็นโชคดีบนความโชคร้าย

ทีมแพทย์ผู้ช่วยซึ่งทำหน้าที่ผ่าตัดนำหัวใจออกจากร่างผู้บริจาคหนึ่งไปเมื่อมองเห็นดวงหน้าของผู้ที่รอคอยหัวใจดวงใหม่ ฝ่ายหนึ่งที่เป็นผู้ให้ และอีกฝ่ายซึ่งจะเป็นผู้รับ...ดวงหน้าละม้ายกันแทบไม่น่าเชื่อ

"ลงมือ" นายแพทย์มิโนมูระที่เคยได้พบเจ้าของหัวใจเดิมเอ่ยเพื่อควบคุมสถานการณ์และสั่งเริ่มการผ่าตัด

โชคชะตาเล่นตลก...

แต่คนไข้ตรงหน้าที่พร้อมจะจากไปทุกเมื่อตามเจ้าของหัวใจที่แท้จริง ทำให้ทีมแพทย์ไม่ควรเสียเวลามากอยู่กับความสงสัย ความประสงค์ของผู้ให้ต้องได้รับการปฏิบัติตามอย่างดีที่สุด เจตนากรรมสูงค่านี้จะต้องไม่สูญเปล่า

บทที่ 2

เกือบสองปีต่อมา...

อากาศยามสายวันนี้แม้จะสดชื่นฟ้าใส แต่ก็ไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มไบหน้าคมสันที่นั่งอยู่หลังกระจกบานใหญ่ภายในคอฟฟี่ช็อปแห่งหนึ่งรู้สึกปลอดโปร่ง ดวงตาวาววรีของเขามองโครงร่างคอนเซ็ปท์ทำงานกับตัวอย่างภาพโฆษณาที่ทีมประชาสัมพันธ์ส่งมาให้อีกครั้งอย่างเบื่อๆ ก่อนจะตัดใจวางเงินค่าเครื่องดีมบนเคาน์เตอร์ที่นั่งอยู่ ช่างแก้วกาแฟเย็นที่เหลือเพียงน้ำแข็งติดแก้ว ร้างสูงลุกยืนแล้วโบกมือลามาสเตอร์เจ้าของร้าน

"จะไปแล้วหรือครับ" มาสเตอร์ถามลูกค้าประจำที่ยืมให้แล้วเดินออกจากร้านไป

อคิดระเดินไปตามทางเรื่อยๆ เพื่อกลับไปยังโรงแรมเทนได หนึ่งในธุรกิจหลักของครอบครัวที่ตัวเขาเองเป็นประธานบริหารอยู่ เวลาที่เบื่อๆ เซ็งๆ หรือไม่อยากเจอผู้คน คอฟฟี่ช็อปเล็กๆ ซึ่งเป็นลูกค้าประจำมาตั้งแต่เรียนหนังสือคือสถานที่ที่เขาชอบและเลือกจะไปมากที่สุด ความคุ้นเคยทำให้กลายเป็นลูกค้าประจำคนพิเศษ มุมในสุดข้างเคาน์เตอร์ติดกับกระจกบานใหญ่จัดว่าเป็นมุมดีที่สุดในร้านจะเก็บ

เก้าอี้พิเศษไว้คอยเขาเสมอ

อภิศาสทำเดินไปเรื่อยๆ จนถึงหน้าโรงแรมเทนได เบลล์บอยที่จำ
เจ้านายได้ดีโค้งให้อย่างอ่อนน้อมยามเขาย่างเท้าก้าวเข้าโรงแรม พนักงาน
หลายคนโค้งตัวต่ำแสดงความเคารพ แต่ใบหน้าคนสั่นก็ยิ่งเรียบเฉย
'เจ้าชายน้ำแข็ง' ใครๆ ชอบเรียกเขาอย่างนั้นลับหลัง

"มาครับ เชิญทุกท่านมารวมตัวกันทางนี้ก่อนครับ" ผู้คนกับเสียงพูด
ต่างภาษาของโถงที่กำลังบอกนักท่องเที่ยวถึงกำหนดการท่องเที่ยวประจำวัน
ทำให้อภิศาสที่มุ่งจะกลับไปยังห้องทำงานเลือกที่จะเดินเลี้ยวห้องโถง สาวทำ
ตรงไปขึ้นบันไดสำหรับเจ้าหน้าที่ซึ่งแอบอยู่บริเวณซอกข้างทางเข้าห้องน้ำ
แทนการใช้บันไดหลักบริเวณโถงลิโอบบี้ แต่ร่างระเหิงที่เดินออกมาจาก
ห้องน้ำในจังหวะที่เขาจะเดินผ่านทำให้ต้องชะงักฝีเท้าเพื่อหลีกเลี่ยงให้กับ
ผู้ที่คิดว่าน่าจะเป็นลูกค้า

"ขอบคุณค่ะ" เสียงโสบอกขอบคุณเบาๆ เป็นภาษาอังกฤษจาก
หญิงสาวที่เขาหลีกเลี่ยงให้ ทำให้อภิศาสอดหันไปมองหน้าเธอไม่ได้ แล้วก็
ต้องเป็นเขาเองที่ตะลึงงัน ดวงตาวารีจ้องมองค้างในขณะเงาที่เจ้าของร่าง
ระเหิงไม่ได้รู้สึกอะไรสักนิด เธอเดินจากไปโดยไม่ได้สนใจจะหันมามอง
ด้วยซ้ำ

อภิศาสยืนนิ่งซึ่งอย่างระงับความตกใจไว้ไม่อยู่ และกว่าจะได้สติก้าวเท้า
ตามออกไป ร่างระเหิงที่มองหาก็เดินตามกลุ่มนักท่องเที่ยวออกจากประตู
โรงแรมตรงขึ้นรถบัสส่วนตัวไปเสียแล้ว เขาจึงเดินตรงไปที่เคาน์เตอร์ของ
ฝ่ายต้อนรับแทน

"กรุ๊ปเมื่อก็มาจากไหน" อภิศาสถามเจ้าหน้าที่ต้อนรับ เสียงของเขาแม้
จะดูเหมือนเคยแต่มีแววร้อนรนอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

"เมืองไทยครับ"

"ขอบคุณเพิ่มห้องพักหน่อยสิ แล้วมากับทัวร์ของบริษัทไหนนะ"

"ของทาเคดะครับ วันนี้ทาเคดะซึ่งเป็นหัวหน้าทัวร์" เจ้าหน้าที่ต้อนรับ